

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

30 ianuarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
Președinte: Timofti Vladimir,
Judecătorii: Toma Nadejda și Boico Victor,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Cerga Ion în numele inculpatului, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Strășeni din 27 decembrie 2016 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 iulie 2018, în cauza penală în privința lui

Ibrian Pavel, născut la XXXXX, originar și domiciliat XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 17.01.2014 – 27.12.2016;

Instanța de apel: 12.01.2018 – 09.07.2018;

Instanța de recurs: 16.08.2018 – 30.01.2019.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Strășeni din 27 decembrie 2016, Ibrian Pavel a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 165 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, la 8 (opt) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activitatea de transportare a persoanelor peste hotarele RM pe un termen de 5 (cinci) ani;

- art. 206 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 16 (șaisprezece) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activități legate de minori pe o perioadă de 5 (cinci) ani.

În temeiul art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 17 (șaptesprezece) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a exercita activitatea de transportare a persoanelor peste hotarele RM pe un termen de 5 (cinci) ani și cu privarea de dreptul de a exercita activități legate de minori pe o perioadă de 5 (cinci) ani.

Prin aceeași sentință a fost condamnată și Ibrian (Bogdan) Angela, însă în privința acesteia hotărârile judecătorești nu se contestă cu recurs.

Acțiunea civilă înaintată de XXXXX a fost admisă, fiind dispusă încasarea din contul lui Ibrian Pavel în beneficiul acesteia a sumei de 50000 (cincizeci mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral.

Acțiunea civilă înaintată de Cojocaru Petru a fost admisă, fiind dispusă încasarea din contul lui Ibrian Pavel în beneficiul acestuia a sumei de 10000 (zece mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral.

S-a dispus încasarea în mod solidar de la inculpatul Ibrian Pavel și de la Ibrian (Bogdan) Angela în beneficiul ÎMSP „Spitalul Clinic de Psihiatrie” a cheltuielilor judiciare legate de efectuarea expertizei psihiatrico-legală ambulatorie în sumă de 1187 (una mie una sută optzeci și șapte) lei.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că în perioada anului 2003, inculpatul Ibrian Pavel (alias Micu sau Nicu) împreună cu o altă persoană, aflându-se pe teritoriul XXXXX, acționând de comun acord și prin înțelegere prealabilă cu alte persoane identificate și neidentificate de organul de urmărire penală, în scop de profit, intenționat, urmărind scopul traficului de ființe umane în scop de cerșetorie, prin abuz de poziție de vulnerabilitate, exprimată din punct de vedere al supraviețuirii sociale, au recrutat pe teritoriul Republicii Moldova, iar ulterior au transportat și adăpostit pe teritoriul or. Moscova, Federația Rusă, pentru practicarea cerșetoriei, soții Cojocari Petru, Cojocari (Boian) Nina, precum și fiicele minore ale acestora XXXXX.

Astfel, în perioada de timp sus indicată, Ibrian Pavel împreună cu o altă persoană, acționând de comun acord și prin înțelegere prealabilă cu alte persoane identificate și neidentificate de organul de urmărire penală, s-au deplasat la domiciliul familiei Cojocari, în XXXXX, unde văzând situația precară, din punct de vedere al supraviețuirii sociale în care se afla familia respectivă și faptul că Cojocari Petru era invalid, fără de un picior, i-au propus ultimului și l-au convins să se deplaseze împreună cu ei în Federația Rusă să practice cerșetoria pe o perioadă de două luni de zile, interval de timp în care i-au promis lui Cojocari Petru că îi vor susține material familia, iar după expirarea a două luni o să-i achite o sumă oarecare din mijloacele financiare cerșite.

În continuare, cealaltă persoană, acționând de comun acord și prin înțelegere prealabilă cu alte persoane identificate și neidentificate de organul de urmărire penală primind acordul lui Cojocari Petru l-au transportat pe ultimul, pe cale feroviară, în Federația Rusă, or. Moscova unde l-au adăpostit într-un apartament, i-au confiscat documentele și aplicând violența fizică și psihică nepericuloasă pentru viață și sănătate l-au impus să cerșească pentru ei în perioada de timp 2003-2008.

Ulterior, în toamna anului 2003, în timp ce Cojocari Petru se afla în Federația Rusă și practica cerșitul, fără consimțământul acestuia, inculpatul Ibrian Pavel, împreună cu alte persoane identificate și neidentificate de organul de urmărire penală, s-au deplasat la domiciliul victimelor, unde, prin înșelăciune, sub pretextul de a confirma identitatea soțului Cojocari Petru, care precum că ar fi fost stopat la revenire spre casă în unul din punctele de trecere a frontierei de stat, le-au transportat pe soția acestuia Cojocari (Boian) Nina Leonid și fiicele minore XXXXX în Federația Rusă, or. Moscova, unde, împreună cu o altă persoană și cu alte persoane identificate și neidentificate de organul de urmărire penală, prin aplicarea violenței fizice și psihice nepericuloase pentru viață și sănătate i-au impus pe Cojocari Petru și XXXXX să practice cerșitul în perioada de timp

sfârșitul anului 2003 începutul anului 2008, când aceștia din urmă au reușit să fugă și să se întoarcă în RM.

3. Inculpatul Ibrian Pavel a depus apel nemotivat, solicitând reexaminarea cauzei de către instanța de apel.

3.1. Avocatul Cerga Ion în numele inculpatului Ibrian Pavel a depus apel suplimentar, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei hotărâri de achitare în privința acestuia.

În argumentarea apelului, avocatul Cerga Ion a invocat următoarele argumente:

- sentința de condamnare este neîntemeiată; prima instanță nu a evaluat și determinat obiectiv toate circumstanțele constatate în cadrul cercetării judecătorești:

- acuzarea nu a demonstrat, iar instanța de fond nu a constatat existența fiicei condamnatului pentru a fi confirmată versiunea părții vătămate XXXXX precum că ea a fost trecută prin patru puncte vamale cu documentul de identitate al fiicei cet. Ibrian Pavel;

- prin rechizitoriu nu este demonstrat, iar instanța de fond nu a constatat dacă Ibrian Pavel dispune de permis de conducere corespunzător pentru a conduce autovehiculul descris; dacă Ibrian Pavel a traversat în toamna anului 2003 cu un mijloc de transport semi pentru transportarea persoanelor și transportarea bagajelor PCTF Moldova-Ucraina și Ucraina-F. Rusă;

- prima instanță nu a evaluat proba anexată la materialele cauzei: pașaportul inculpatului Ibrian Pavel (f.d. 179-184, vol.II) potrivit căruia acesta nu a traversat vama Ucraina-Federația Rusă în anul 2003; informația eliberată de către Departamentul poliției Frontiere nr. 35/7-4-3877 din 13.09.2013 și extrasul din sistemul informațional integral al Poliției de Frontieră (f.d. 152-154, vol.I), potrivit căruia, Ibrian Pavel, or presupusa fiică a acestuia nu au traversat vama în perioada anului 2003; procesul-verbal de examinare a obiectului din 27.01.2014 și interceptările efectuate în cadrul investigațiilor operative (f.d. 5-7, vol.II), potrivit cărora se confirmă lipsa unor legături între Ibrian Pavel și învinuirea adusă acestuia:

- prima instanță și-a bazat soluția pe declarațiile martorilor Cucer Oxana, Railean Roman, Stanciu Mihail, Sandu Elena, Boian Andrei care nu au fost martori oculari ai faptelor presupus criminale, fiecare martor a povestit circumstanțe preluate din cuvintele părții vătămate XXXXX ori s-au referit la circumstanțele secundare și nu directe ce ar demonstra vinovăția lui Ibrian Pavel;

- instanța nu a constatat existența vreunui dosar penal privind trecerea ilegală a frontierei cu folosirea documentelor unei alte persoane, în care ar fi fost implicați colaboratorii vămii sau însăși Ibrian Pavel; nu a stabilit data concretă când a început să se desfășoare presupusele activități criminale, fapt ce vine în contradicție cu prevederile art. 281 alin. (2) Cod de procedură penală și împiedică condamnatul de a se apăra în lipsa unei învinuiri concrete, la rândul său, acuzarea este obligată să aducă la cunoștință o învinuire clară;

- prima instanță nu a stabilit elementul calificativ: „*acțiuni însoțite de violența fizică și psihică nepericuloasă pentru sănătate și viață*”, imputat condamnatului Ibrian Pavel. La materialele cauzei lipsește proba care ar putea

demonstra acțiuni violente aplicate părților vătămate: raport de expertiză medico-legale și evaluarea psihologică a presupuselor victime;

- din circumstanțele presupus constatate de către prima instanță se evidențiază doar transportarea presupus efectuată în anul 2003 a părții vătămate XXXXX și Cojocari Nina;

- părțile vătămate XXXXX și Cojocari Petru nu au declarat instanței de judecată că, condamnatul Ibrian Pavel a întreprins măsuri de recrutare, transferul, adăpostirea sau primirea unui copil, precum și darea sau primirea unor plăți ori beneficii pentru obținerea consimțământului unei persoane care deține controlul asupra copilului în scopul practicării cerșetoriei;

- potrivit declarațiilor părții vătămate XXXXX, condamnatul Ibrian Pavel în anul 2003, doar a transportat-o pe ea și pe mama sa, din care numai una avea o vârstă de până la 18 ani, prin urmare, calificarea „săvârșite asupra a doi sau mai multor copii” prevăzută de lit. b) alin. (3) art. 206 Cod penal nu poate fi aplicată în determinarea calificării acțiunilor lui Ibrian Pavel;

- prima instanță a depășit limitele stabilite de legislator la calificarea acțiunilor, având în vedere că prevederile lit. b¹) alin. (1) art. 206 Cod penal au devenit aplicabile prin Legea Parlamentului nr. 193 din 26.09.08, doar la 21.10.2008.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 iulie 2018, apelurile au fost respinse și menținută sentința.

Instanța de apel a stabilit, că vinovăția inculpatului este dovedită prin declarațiile părților vătămate XXXXX și Cojocari Petru; declarațiile martorilor Sandu Elena, Boian Andrei, Frunză Elizaveta, Cucer Oxana, Răilean Roman.

De asemenea, vinovăția inculpatului Ibrian Pavel se confirmă și prin următoarele materiale ale cauzei penale:

- referința Centrului de Cooperare Polițienească Internațională prin care se atestă că în perioada vizată în circumstanțele cauzei, Cojocari Petru s-a aflat pe teritoriul Federației Ruse, or. Moscova și a practicat cerșitul (f.d. 38-39, vol.I);

- referința Direcției asistență socială și protecție a familiei Strășeni prin care a fost efectuat studiul și constatată starea de vulnerabilitate a familiei Cojocari (f.d. 53- 55, vol.I);

- procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie prin care XXXXX îl recunoaște pe Ibrian Pavel, ca fiind „Nicu” persoana care în 2003 împreună cu persoana necunoscută pe nume „Vasile” au transportat-o pe ultima și pe mama sa în Federația Rusă unde în perioada 2003-2008 împreună cu membrii familiei a practicat cerșitul sub tutela lui Arapu Fiodor și Ibrian Angela (f.d. 83-84, vol.I, dosar conexat);

- procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie prin care Cojocari Petru îl recunoaște pe Ibrian Pavel ca fiind persoana pe nume „Nicu” care împreună cu Arapu Fiodor și Ibrian Angela în perioada anului 2003 au venit la el la domiciliu și l-au determinat să se deplaseze în Federația Rusă la cerșit (f.d. 101-102, vol.I, dosar conexat);

- procesul-verbal de examinare a obiectului din 27 ianuarie 2014, în cadrul căruia a fost examinat un purtător de informații de model „Transcend” ridicat de la inculpatul Ibrian Pavel, unde sunt stocate trei înregistrări video

efectuate la domiciliul părții vătămate Cojocari Petru și ultimul răspunde la întrebările unei persoane neidentificate, însă se mai aude o voce care aparține inculpatului Ibrian Pavel (f.d. 5-8, vol.II, dosar conexat);

- raportul de expertiză XXXXX din 20 noiembrie 2015 (f.d. 81-84, vol.III).

În cadrul ședinței instanței de apel, partea apărării a făcut trimitere la următoarele probe, care după părerea apărătorului dezvinovățesc inculpatul Ibrian Pavel:

- pașaportul lui Ibrian Pavel (f.d. 179-184, vol. II);

- informația eliberată de către Departamentul poliției Frontiere nr. 35/7-4-3877 din 13.09.2013 și extrasul din sistemul informațional integral al Poliției de Frontieră (f.d. 152-154, voi. I);

- procesul-verbal de examinare a obiectului din 27.01.2014 (f.d. 5-8, vol.II, dosar conexat);

- declarațiile părții vătămate Cojocari Petr, care a comunicat că Ibrian Pavel nu a întreprins măsuri asupra acestuia care ar putea fi calificate ca recrutarea, transportarea sau transferul, adăpostirea unei persoane (f.d. 24, vol. VI).

Instanța de apel a stabilit, că prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc fără echivoc vinovăția inculpatului Ibrian Pavel în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, conform semnelor calificative - *traficul de ființe umane, adică recrutarea, transportarea, adăpostirea unei persoane, cu și fără consimțământul acesteia, pentru cerșetorie, săvârșită de mai multe persoane, în privința mai multor persoane, prin înșelăciune și abuz de poziție de vulnerabilitate* și art. 206 alin. (3) lit. b) Cod penal - *traficul de copii, adică recrutarea, transportarea, adăpostirea în scopul practicării cerșetoriei, acțiuni însoțite de violență fizică și psihică, de profitarea de situația de vulnerabilitate a copilului, săvârșite asupra a doi copii.*

Instanța de apel a respins ca nefondate argumentele invocate în apelul apărării cu privire la achitarea inculpatului, deoarece prima instanță corect a constatat dovedită pe deplin vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. b), d) și art. 206 alin. (3) lit. b) Cod penal, or, la materialele cauzei penale au fost administrate suficiente probe pertinente și concludente prin care se atestă vinovăția lui Ibrian Pavel în săvârșirea infracțiunilor incriminate.

În opinia instanței de apel, prima instanță întemeiat a apreciat critic declarațiile inculpatului, considerând a fi neveridice și date cu scopul evitării răspunderii penale, or, acestea se contrazic prin întregul sistem de probe cercetate în prima instanță, care combat în întregime versiunea inculpatului, și anume declarațiile părților vătămate și a martorilor audiați.

Instanța de apel a respins ca fiind neîntemeiate argumentele apelantului cu privire la aprecierea probelor administrate în mod eronat și faptul că au fost respinse argumentele apărării și admise doar probele acuzării, menționând că acestea nu-și găsesc confirmare în materialele cauzei penale, precum și, în conținutul sentinței care conține totalitatea declarațiilor martorilor audiați în

cadrul cercetării judecătorești, precum și motivarea aprecierii acestora, instanța de fond apreciind aceste probe după intima convingere și în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

De asemenea, au fost apreciate ca fiind neîntemeiate argumentele apelantului cu privire la faptul că prima instanță și-a bazat soluția pe declarațiile martorilor Cucer Oxana, Railean Roman, Stanciu Mihail, Sandu Elena, Boian Andrei, care nu au fost martori oculari ai faptelor presupus criminale, fiecare martor a povestit circumstanțe preluate din cuvintele părții vătămate XXXXX ori s-au referit la circumstanțele secundare și nu directe ce ar demonstra vinovăția inculpatului Ibrian Pavel.

În acest sens, instanța de apel a remarcat, că prima instanță întemeiat a reținut că declarațiile martorilor care sunt rude cu victimele nu pot fi nicidecum viciate de faptul că aceștia sunt rude, or, careva interes sau motiv care i-ar determina să dea declarații împotriva inculpaților de către instanța de judecată nu au fost identificate. Mai ales că declarațiile acestora nu reprezintă probe directe ce ar indica nominativ la inculpați, ci doar susțin circumstanțele reținute în rechizitoriu și declarațiile părților vătămate pe care instanța de judecată le apreciază drept credibile, or, careva contra-argumente care ar justifica o apreciere critică a declarațiilor acestora din partea instanței, de către partea apărării nu au fost înaintate.

Instanța de apel a apreciat critic argumentele din apelul apărătorului precum că, instanța de fond la examinarea cauzei date nu a luat în considerație faptul că depozițiile părților vătămate urmează a fi puse la îndoială, din motivul că nu sunt confirmate prin careva probe și se contrazic între ele. Or, declarațiile părților vătămate Cojocari Petru și XXXXX și a martorilor oferite în instanța de fond sunt consecvente, corespund cu declarațiile date în cadrul urmăririi penale, coroborează între ele și cu celelalte probe materiale prezentate și verificate în cadrul cercetării judecătorești. Părțile vătămate au fost prevenite de răspunderea penală pentru darea declarațiilor intenționat false, și prin urmare, nu există temei de a aprecia critic aceste declarații oferite sub jurământ și care corespund adevărului.

Instanța de apel a statuat, că nu există careva temei de a respinge sau a aprecia critic declarațiile părților vătămate, or, în cadrul cercetării judecătorești nu au fost prezentate probe care ar infirma cele relatate de către părțile vătămate.

Totodată, argumentul invocat de către apărător cu referire la faptul că nu a fost demonstrat calificativul „săvârșit asupra a doi sau mai multor copii” prevăzut de lit. b) alin. (3) art. 206 Cod penal, precum și „săvârșit asupra a două sau mai multe persoane” prevăzut de lit. b) alin. (2) art. 165 Cod penal, din motiv că potrivit declarațiilor părții vătămate XXXXX, inculpatul Ibrian Pavel în anul 2003, a transportat-o doar pe ea și pe mama sa, din care numai una avea o vârstă de până la 18 ani, declarând că XXXXX a fost recrutată și transportată împreună cu tatăl lor, iar partea vătămată Cojocari Petru a declarat că doar el a fost transportat în Moscova, fetele sale împreună cu soția au venit mai târziu; acesta nu poate fi reținut de către instanța de apel ca temei de admitere a apelului și nu are ca efect achitarea inculpatului.

Mai mult, în opinia instanței de apel prima instanță a luat în considerare divergențele din declarațiile părților vătămate, oferind o apreciere justificată în acest sens. Prima instanță întemeiat a conchis, că în ședința de judecată s-a dovedit cu certitudine faptul că cele două fiice minore ale lui Cojocari Petru și Cojocari (Boian) Nina au fost traficate împreună cu părinții lor în vederea impunerii lor de a cerși.

Pe de altă parte însă, instanța a identificat o divergență esențială între declarațiile celor două părți vătămate audiate în ședința de judecată, or, Cojocari Petru susține că XXXXX nu a fost transportată împreună cu el, ci a fost adusă ulterior la Moscova împreună cu soția sa și fiica XXXXX, iar partea vătămată XXXXX susține că sora sa XXXXX a fost luată împreună cu tatăl său, mai mult decât atât, ea personal a adus-o de la școală și a văzut cum a plecat cu romii. Deși această divergență este una esențială, totuși pentru calificare instanța consideră că respectiva circumstanță nu are relevanță din considerentul că momentul traficării, de principiu, nu influențează calificarea, atât timp cât din declarațiile ambelor părți vătămate se confirmă faptul recrutării, transportării și adăpostirii celor doi copii minori, acest lucru fiind pe deplin susținut și de către martorii Boian Andrei, Frunză Elizaveta, Cucer Oxana și Sandu Elena care au declarat că atât XXXXX cât și XXXXX au fost traficate de către inculpați.

Deci, în opinia instanței de apel este indubitabil că și XXXXX au fost selectate, transportate și adăpostite împreună cu părinții lor, iar faptul că există divergență între declarațiile părții vătămate pe dimensiunea momentului transportării se datorează cel mai precis trecerii unei perioade îndelungate de timp (mai mult de 10 ani) de la petrecerea evenimentelor, dar și gradului de dezvoltare intelectuală al lui XXXXX al cărei diagnostic de XXXXX a fost constatat prin raportul de expertiză XXXXX din 20 noiembrie 2015.

Ca urmare a fost respins ca nefondat și argumentul apelantului precum că a fost traficat cu scop de a cerși, doar un singur copil minor, XXXXX, și o singură persoană adultă, Cojocari Petru, care au fost recunoscute ca părți vătămate în prezenta cauză penală.

Cu referire la prevederile art. 58 alin. (1), 59 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel a considerat că, în cadrul unui proces penal, calitatea de victimă - care este o chestiune de fapt, nu trebuie confundată cu calitatea de parte vătămată - care este o chestiune de drept, și care apare în urma recunoașterii acestei calități procesuale printr-o ordonanță emisă de organul de urmărire penală.

Astfel, odată ce circumstanțele de fapt reținute în rechizitoriu se referă la patru persoane cărora li s-au adus daune morale și patrimoniale, toate acestea urmează a fi calificate drept victime ale traficului de persoane și copii, iar numărul victimelor influențând direct la calificarea acțiunilor inculpaților.

În ce privește calitatea procesuală de parte vătămată, atribuirea acesteia este o chestiune ce ține de discreția însuși a victimei, care dobândind calitatea de parte vătămată, obține un spectru mai larg de drepturi procesuale în cadrul procesului penal, fără a influența la calificarea acțiunilor inculpaților ca atare.

În concluzie, instanța de apel a reiterat că, deși fiica XXXXX și mama Cojocari (Boian) Nina nu au fost recunoscute în calitate de părți vătămate, acest

fapt nu exclude calitatea acestora de victime a traficului de ființe umane și traficului de copii și nu influențează asupra calificativului incriminat inculpatului.

Cu referire la probele la care a făcut trimitere partea apărării, instanța de apel a menționat că lipsa ștampilelor de traversare a frontierei de stat a Republicii Moldova în pașaportul lui Ibrian Pavel nu confirmă faptul că ultimul nu a traversat frontiera de stat și nu a plecat împreună cu părțile vătămate în Federația Rusă, or, în cadrul audierii inculpatului în instanța de fond acesta a recunoscut că a deținut și alte familii, și anume, XXXXX și XXXXX, fapt ce nu exclude trecerea frontierei de către inculpat sub un alt nume cu un alt pașaport.

Instanța de apel a apreciat ca neîntemeiate alegațiile apărătorului, precum că prima instanță nu a constatat existența vreunui dosar penal privind trecerea ilegală a frontierei cu folosirea documentelor unei alte persoane, în care ar fi fost implicați colaboratorii vămii sau însăși inculpatul Ibrian Pavel, precum și nu a constatat dacă Ibrian Pavel dispune de permis de conducere corespunzător pentru a conduce autovehiculul descris.

De asemenea, instanța de apel a respins ca nefondat argumentul apelantului precum că, instanța de fond a depășit limitele stabilite de legislator la calificarea acțiunilor, având în vedere că prevederile lit. b¹) alin. (1) art. 206 Cod penal au devenit aplicabile prin Legea Parlamentului nr. 193 din 26.09.2008, doar la 21.10.2008. Alte elemente calificative prevăzute de art. 206 Cod penal, acuzarea nu a invocat în învinuirea adusă sau nu au fost demonstrate, prin urmare, în privința inculpatului Ibrian Pavel, pe învinuirea adusă potrivit lit. b) alin. (3) art. 206 Cod penal, urmează a fi dispusă o sentință de achitare.

În acest sens, instanța de apel a reținut, că potrivit materialelor cauzei penale inculpatul Ibrian Pavel a fost pus sub învinuire în baza ordonanței de punere sub învinuire din 23 ianuarie 2014 (f.d. 221 vol.I), iar rechizitoriul i-a fost înmânat la 27 februarie 2014 (f.d. 63 vol.II), respectiv acuzarea în mod corect a calificat acțiunile inculpatului Ibrian Pavel în baza art. 206 alin. (3) lit. b) Cod penal, care includ semnele calificative prevăzute de art. 206 alin. (1) lit. b¹) Cod penal, prevederi legale în vigoare la data înaintării învinuirii și fără careva consecințe de agravare pentru inculpat. Or, prevederile art. 206 alin. (1) lit. b) Cod penal, în vigoare la data comiterii faptelor ilicite, incriminau infracțiunea de trafic de copii în scopul exploatării prin muncă sau servicii forțate, acțiuni care cuprind și acțiunile criminale desfășurate cu scop de obligarea copiilor la servicii forțate de cerșetorie.

Instanța de apel a mai menționat că prin Legea nr. 193 din 26.09.2008 privind modificarea și completarea unor acte legislative, legiuitorul a urmărit stoparea acțiunilor de cerșetorie care luau amploare, oferind astfel norme legale exprese care incriminează acțiunea de organizare a cerșetoriei și acțiuni de trafic de ființe umane și copii în scop de practicare a cerșetoriei.

Vinovăția inculpatului Ibrian Pavel în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 206 alin. (3) lit. b) și art. 165 alin. (2) lit. b), d) Cod penal a fost dovedită pe deplin în baza probelor prezentate la cauza penală care demonstrează vinovăția inculpatului în afara oricărui dubiu rezonabil.

La capitolul individualizării pedepsei instanța de apel a reținut, că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 75 Cod penal, a

stabilit lipsa circumstanțelor agravante și atenuante, ținând cont de personalitatea inculpatului, în timpul și după comiterea infracțiunilor, care a încălcat regimul măsurilor preventive aplicate; de gravitatea infracțiunilor comise, care conform art. 16 Cod penal, se atribuie la categoria infracțiunilor deosebit de grave și excepțional de grave; de faptul că în urma acestor acțiuni victimele au fost traumatizate psihologic iremediabil, iar în baza acestor circumstanțe corect a concluzionat că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar în condițiile izolării lui de societate cu stabilirea pedepsei sub formă de închisoare, cu aplicarea pedepselor complementare obligatorii, și anume, privarea de dreptul de a desfășura activitate de transportare a persoanelor peste hotarele Republicii Moldova și de a exercita activități legate de minori.

De asemenea instanța de apel a considerat că prima instanță justificat a admis acțiunile civile înaintate de părțile vătămate dispunând încasarea din contul lui Ibrian Pavel în beneficiul lui XXXXX a sumei de 50000 lei și în beneficiul lui Cojocari Petru a sumei de 10000 lei, cu titlu de prejudiciu moral.

5. Avocatul Cerga Ion în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 9), 10) Cod de procedură penală, declară recurs ordinar solicitând casarea hotărârilor instanțelor de fond cu pronunțarea unei hotărâri de achitare a inculpatului.

În argumentarea recursului apărarea menționează, că instanța de apel nu a reacționat în modul prevăzut de lege asupra erorilor de drept comise de instanța de fond, referitor la calificarea acțiunilor inculpatului, aplicarea principiului retroactivității, repetându-le întocmai, nu a desființat sentința și nu a rejudecat cauza potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, menținând o sentință ilegală, nemotivată și neîntemeiată și s-a pronunțat formal asupra motivelor invocate în apelul apărării.

Consideră că, decizia instanței de apel este neîntemeiată, emisă fără respectarea principiului contradictorialității, fiind favorizată integral poziția acuzării, fără a evaluate argumentele și probele prezentate de către apărare prin apelul declarat.

În opinia recurentului, instanța de apel nu și-a motivat decizia, nu a dat apreciere juridică a tuturor circumstanțelor înaintate de către apărare, or, neexpunerea asupra unei cerințe, se egalează cu faptul că nu au fost auzite părțile (*cauza Fomin c. Moldova, cererea nr. 36755/06*)

Așadar, în viziunea apărării, instanța de apel s-a limitat doar la evaluarea probelor înaintate de către acuzator, fapt ce a viciat soluția instanței, lăsând apelul fără o examinare obiectivă și multiaspectuală, iar argumentele invocate de către apărare au rămas fără o respingere motivată.

Cu referire la probele anexate la materialele cauzei v.I f.d. 152-154; v.II f.d. 5-8, 179-184; v.VI f.d. 24, instanța de apel, contrar prevederilor alin. (5) art. 414 Cod de procedură penală, doar le-a descris și nu s-a expus, lăsând partea neauzită.

Susține că organul de urmărire penală și instanțele judecătorești urmau să stabilească trecerea vămii Moldova-Ucraina și Ucraina- Federația Rusă a

inculpatului, având în vedere faptul, că potrivit materialelor cauzei Ibrian Pavel nu a traversat aceste puncte vamale în perioada menționată prin rechizitoriu.

Nici instanța de fond nici de apel nu a delimitat acțiunile condamnatului de ceilalți suspecți în fapta presupus criminală, condamându-l pe Ibrian Pavel pentru recrutarea, transportarea, adăpostirea și primirea unei persoane, cu și fără consimțământul acesteia, pentru cerșetorie, săvârșite de mai multe persoane, prin înșelăciune și abuz de poziție de vulnerabilitate și trafic de copii, adică recrutarea, transportarea, adăpostirea și primirea unui copil, în scopul practicării cerșetoriei, acțiuni însoțite de violența fizică și psihică nepericuloasă pentru sănătate și viață, de profitare de situația de vulnerabilitate a copilului și săvârșite asupra a doi copii, având chiar și probele expuse prin declarațiile părților vătămate care confirmă doar că, condamnatul a transportat în anul 2003 pe cet. XXXXX și mama acesteia, iar alte acțiuni imputate nu au fost confirmate.

Însă, stabilirea cu exactitate a acțiunilor presupus criminale ale condamnatului este obligațiunea instanței judecătorești pentru a respecta prevederile alin. (1) art. 6 CEDO și a asigura o examinare obiectivă a cazului penal.

Cu referire la calificarea acțiunilor condamnatului potrivit lit. b) alin. (3) art. 206 Cod penal, instanța de fond nu a dat apreciere faptului că la momentul săvârșirii infracțiunii, norma penală respectivă lipsea, iar instanța de apel, contrar prevederilor art. art. 10, 10¹ Cod penal, și-a motivat respingerea acestui argument prin faptul că acțiunile acestuia includ semnele calificative prevăzute de norma penală, iar statul a introdus această normă pentru lupta cu viciul răspândit, urmărind stoparea acțiunilor de cerșetorie, fapt prin care instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, iar inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu a fost prevăzută de legea penală la momentul comiterii faptei criminale.

Consideră că instanțele inferioare au depășit limitele stabilite de legislator la calificarea acțiunilor, având în vedere că prevederile lit. b¹) alin. (1) art. 206 Cod penal, au devenit aplicabile prin Legea Parlamentului nr. 193 din 26.09.08, doar la 21.10.2008, iar potrivit declarațiilor părții vătămate XXXXX, ea în 2007 a fugit de la presupușii criminali, revenind în 2008 în R. Moldova (infracțiunea presupusă a fost consumată). Alte elemente calificative prevăzute de art. 206 Cod penal, acuzarea nu a invocat în învinuirea adusă sau nu au fost demonstrate.

Prin urmare, în privința condamnatului Ibrian Pavel, pe învinuirea adusă potrivit lit. b) alin. (3) art. 206 Cod penal, urmează a fi dispusă o sentință de achitare potrivit pct. 2) art. 275, pct. 2) alin. (2) art. 284, pct. 3) alin. (1) art. 384 Cod de procedură penală.

Cu referire la învinuirea adusă potrivit lit. b), d) alin. (2) art. 165 Cod penal, apărarea invocă că instanțele inferioare doar formal au examinat învinuirea adusă, concluzia finalizându-se prin pedeapsa de 7 ani închisoare, însă fără a da apreciere declarațiilor părții vătămate Cojocar Petru precum că, el doar l-a văzut în compania altor suspecți, și au lăsat fără un răspuns clar întrebarea care acțiune a admis condamnatul: recrutarea, transportarea, adăpostirea sau primirea unei persoane pentru cerșetorie, motivându-și soluția prin redarea circumstanțelor din rechizitoriu.

6. Procurorul, a prezentat referință la recursul apărării, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, din motiv că este vădit neîntemeiat.

În argumentarea opiniei prezentate, procurorul susține că argumentele invocate în recurs au constitui obiect de examinare în cadrul judecării cauzei în ordine de apel, iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza hotărârii de condamnare nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

7. Verificând argumentele recursului declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Colegiul penal atestă, că apărarea invocă în calitate de temeiuri pentru casarea deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 9), 10) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *(6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; (8) nu au fost întrunite elementele infracțiunii; (9) inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală; (10) s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Având în vedere criticile invocate sub aspectul temeiului de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată că, motivele menționate de recurent nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de autor, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii

atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Instanța de recurs a stabilit că argumentele recursului sunt aceleași care au fost invocate și în textul cererii de apel declarate de către apărare și se fundamentează pe dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă în acest sens, Colegiul precizează că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

În acest sens Colegiul atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor și întemeiat a ajuns la concluzia privind menținerea sentinței primei instanțe, prin care Ibrian Pavel a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. art. 165 alin. (2) lit. b), d), 206 alin. (3) lit. b) Cod penal.

De asemenea, Colegiul penal apreciază ca fiind declarativă alegația recurentului prin care se susține că instanța de apel nu a motivat detaliat fiecare argument susținut de apărare în cererea de apel, iar neexpunerea asupra unei cerințe, se egalează cu faptul că nu au fost auzite părțile (*cauza Fomin c. Moldova, cererea nr. 36755/06*), aceasta deoarece, verificând minuțios decizia atacată în raport cu argumentele invocate în apelul apărării, Colegiul penal ajunge la concluzia că instanța de apel a dat răspuns la argumentele înaintate, iar simplul dezacord cu soluția pronunțată în speță nu constituie temei de admitere a recursului în sensul formulat.

Mai mult, instanța de apel a respectat inclusiv și prevederile art. 101 alin. (3) Cod de procedură penală, unde este stipulat că nici o probă din dosar nu are o valoare prestabilită pentru instanță.

În acest context, Colegiul penal menționează și faptul că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat în speță.

Nu poate fi reținut argumentul recurentului, cu referire la faptul că instanța de apel doar a descris probele invocate de apărare și conținute în materialele cauzei la v.I f.d. 152-154; v.II f.d. 5-8, 179-184; v.VI f.d. 24, însă nu s-a expus

asupra acestora, deoarece potrivit deciziei recurate se atestă că instanța de apel corect a menționat că lipsa ștampilelor de traversare a frontierei de stat a Republicii Moldova în pașaportul lui Ibrian Pavel nu confirmă faptul că ultimul nu a traversat frontiera de stat și nu a plecat împreună cu părțile vătămate în Federația Rusă, or, în cadrul audierii inculpatului în instanța de fond acesta a recunoscut că a deținut și alte familii, și anume, XXXXX și XXXXX, fapt ce nu exclude trecerea frontierei de către inculpat sub un alt nume cu un alt pașaport.

De asemenea, instanța de apel corect a respins ca irelevante argumentele apărării, referitor la faptul că prima instanță nu a constatat existența vreunui dosar penal privind trecerea ilegală a frontierei cu folosirea documentelor unei alte persoane, în care ar fi fost implicați colaboratorii vămii sau însăși inculpatul Ibrian Pavel, precum și nu a constatat dacă Ibrian Pavel dispune de permis de conducere corespunzător pentru a conduce autovehiculul descris.

Cu referire la criticile invocate de apărare sub aspectul pct. 8 alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează, că temeiul de drept prescris în art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, prevede, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

În acest sens instanța de recurs menționează, că potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

În conformitate cu materialele cauzei, Ibrian Pavel a fost recunoscut vinovat de către prima instanță în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 206 alin. (3) lit. b) Cod penal, *traficul de copii, adică recrutarea, transportarea, adăpostirea în scopul practicării cerșetoriei, acțiuni însoțite de violență fizică și psihică, de profitarea de situația de vulnerabilitate a copilului, săvârșite asupra a doi copii* și de art. 165 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, *traficul de ființe umane, adică recrutarea, transportarea, adăpostirea unei persoane, cu și fără consimțământul acesteia, pentru cerșetorie, săvârșită de mai multe persoane, în privința mai multor persoane, prin înșelăciune și abuz de poziție de vulnerabilitate*, concluzia căreia a fost menținută de către instanța de apel, care a constatat, că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, totodată reținând și încadrarea juridică a faptelor săvârșite de acesta, așa cum au fost descrise mai sus, respectiv fiind lipsită de suport legal afirmația apărării precum că instanțele de fond nu au făcut o delimitare a acțiunilor inculpatului de acțiunile celorlalți suspecți în fapta presupus criminală.

Analizând decizia atacată, Colegiul penal consideră, că instanța de apel legal și întemeiat a menținut hotărârea primei instanțe, deoarece la judecarea apelurilor declarate de către inculpat și de avocatul acestuia, Cerga Ion, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, respectând prevederile art. 414 alin. (1), (5) și 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, așa cum este indicat în pct. 4 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele de fond. Or, în cazul în care instanțele de fond și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*hotărârile CEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Colegiul penal lărgit reține că autorul își întemeiază recursul și în baza pct. 9) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală.

La capitolul incidenței temeiului invocat de recurent și prevăzut de pct. 9) alin. (1) art. 427 Codul de procedură penală, Colegiul penal relevă că, condiția esențială pentru tragerea persoanei la răspundere penală constă în aceea că fapta imputată să fie prevăzută de legea penală ca infracțiune.

Totodată, acest motiv de casare poate fi aplicat și în cazul când la momentul săvârșirii fapta a fost prevăzută de lege ca infracțiune, însă la momentul examinării în recurs a încetat a mai fi considerată ca infracțiune, fiind exclusă din codul penal, fiindcă nu se poate dispune condamnarea pentru o faptă neîncriminată de lege și nu poate exista pedeapsă fără infracțiune.

La caz, însă recurentul susține că inculpatul Ibrian Pavel urmează a fi achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 206 alin. (3) lit. b) Cod penal, deoarece prevederile de la art. 206 alin. (1) lit. b¹) Cod penal, au devenit aplicabile prin Legea Parlamentului nr. 193 din 26.09.08, doar la 21.10.2008, iar potrivit declarațiilor părții vătămate XXXXX, ea în 2007 a fugit de la presupușii criminali, revenind în 2008 în R. Moldova, infracțiunea fiind deja consumată.

Prin urmare, Colegiul penal reține că instanța de apel just a statuat că acuzarea în mod corect a calificat acțiunile inculpatului Ibrian Pavel în baza art. 206 alin. (3) lit. b) Cod penal, care includ semnele calificative prevăzute de art. 206 alin. (1) lit. b¹) Cod penal, prevederi legale în vigoare la data înaintării învinuirii inculpatului - 23 ianuarie 2014, și fără careva consecințe de agravare pentru acesta.

Colegiul penal conchide că în speță nu a fost admisă o eroare gravă de fapt, așa cum invocă recurentul în cererea sa, deoarece pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Distinct de cele indicate mai sus, Colegiul penal lărgit consideră că la caz nu este incident nici temeiul de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, pe care se fundamentează dezacordul apărării referitor la pedeapsa aplicată de către instanțele de fond inculpatului Ibrian Pavel, deoarece la capitolul individualizării pedepsei penale, instanțele corect au constatat și au apreciat circumstanțele de fapt și de drept în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând cont de prevederile art. art. 61, 75 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii.

Conform prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Totodată, potrivit art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, instanța de recurs reamintește, că categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă - amendă, până la cea mai aspră - detențiune pe viață.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la

stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

La caz, Colegiul penal lărgit consideră că instanța de apel corect a reținut concluzia primei instanțe precum că infracțiunile săvârșite de inculpat, conform art. 16 Cod penal, se atribuie la categoria infracțiunilor deosebit de grave și excepțional de grave, iar ținând cont de personalitatea inculpatului a stabilit lipsa circumstanțelor agravante și atenuante, că Ibrian Pavel a încălcat regimul măsurilor preventive, de faptul că în urma acțiunilor ilegale ale acestuia victimele au fost traumatizate psihologic iremediabil, corect statuând că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar prin stabilirea pedepsei sub formă de închisoare, cu aplicarea pedepselor complementare obligatorii, și anume, privarea de dreptul de a desfășura activitate de transportare a persoanelor peste hotarele Republicii Moldova și de a exercita activități legate de minori, astfel pedeapsa fiind motivată, individualizată și aplicată în limitele prevăzute de lege.

Față de cele ce preced, Colegiul penal lărgit atestă, că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis erori de drept, care ar genera casarea deciziei adoptate, fapt ce impune și inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Cerga Ion în numele inculpatului Ibrian Pavel.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Cerga Ion în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 iulie 2018, în cauza penală în privința lui ***Ibrian Pavel***, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la ***28 februarie 2019***.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Boico Victor